

*Domov důchodců Ústí nad Orlicí
Cihlářská 761, 562 01 Ústí nad Orlicí*

MĚSÍČNÍK

**DOMOVA DŮCHODCŮ
Ústí nad Orlicí**



6. číslo/ Červen 2022

Po přečtení, prosím, předejte dalšímu obyvateli!

Milé čtenářky, milí čtenáři,

Červen je šestým měsícem roku a jeho jméno se vysvětluje různě. Můžeme si vybrat, jestli pochází z červenání třešní, z červíků v ovoci či z krásné červené růže. V červnu si užíváme nejdelší den v roce o letním slunovratu, který je 21. 6.

V červnu končí také školní rok a školáci se těší na prázdniny a s nimi i milované léto, neboť „*na svatého Jana otvírá se létu brána.*“

Tam kde se dodržují lidové zvyky, doznívají letnice a s nimi spojené hry a slavnosti – jízda králů, královničky, Boží tělo.

Sluníčko začíná pěkně svítit, louky a lesy voní, vane lehký vánek. Červen je příjemný měsíc, přináší lidem spoustu radosti.

V tomto Měsíčníku si můžete přečíst o obci Vrbice, kam se chystáme na výlet, se svými vzpomínkami na Mistra Jaroslava Kociana se s námi znovu podělí paní Marie Sikorová a přijdeme



na kloub slovu slunovrat.

Dny plné sluníčka a úsměvů Vám
přejí

Eva Plívová, Dana Matoušková

Vaše sociální pracovnice

Co nás čeká v červnu

Ve středu 1. 6. - DEN S INTEGROVANÝM ZÁCHRANNÝM SYSTÉMEM. Na parkovišti před nedalekou plovárnou bude ukázka s možností prohlídky vozidel Policie ČR a Záchranné služby. Svoji techniku ukáže i Armáda ČR. Odcházíme v **9.15 hod.**

Ve středu 8. 6. - **PO ČEM MUŽI TOUŽÍ 2** – pojd'te s námi za kulturou, vyrážíme do kina (Roškotova divadla). Nenechte si ujít českou komedii v hlavní roli s Annou Polívkovou a Jiřím Langmajerem. Komédie znázorňuje radosti a strasti ženského a mužského světa. Odcházíme ve **14 hod.**, pro zájemce je zajištěna doprava autem.

V pondělí 20. 6. od 14 hod. - **VYSTOUPENÍ DĚTÍ ZE ZUŠ** – přijd'te si zanotovat známé lidové písničky s dětmi ze ZUŠ Jaroslava Kociana. Zpíváme na jídelně v 1. patře.

V pátek 24. 6. - společně oslavíme **MEZINÁRODNÍ DEN NÁMOŘNÍKŮ** venku pod pergolou.

V pondělí 27. 6. - VÝLET – pojed'te s námi na výlet do nedaleké Vrbice v okrese Rychnov nad Kněžnou. Zajištěn je nízkopodlažní autobus s nájezdni plošinou, máme slíbeno, že nástup bude opravdu bezbariérový včetně nájezdu pro vozíky. Po cestě si prohlédneme rozhlednu Vrbice a zakotvíme v nedalekém penzionu, kde si dáme něco dobrého na zub. **Nastupovat do autobusu budeme od 13 hod.**

Stále také můžete navštěvovat pravidelný program:

V pondělí: promítání a jóga

V úterý: skupinové cvičení a čtení na pokračování

Ve středu: Výtvarná hodinka nebo společenské hry, canisterapie a aromaterapie

Ve čtvrtek: Wellness a hudební hodinka

V pátek: Čtení na pokračování

V sobotu: Mše svatá

Rekonstrukce v Domově

Vážení obyvatelé, návštěvníci Domova, v květnu jsme zahájili plánovanou rekonstrukci Kavárny, jejíž cílem je nejen rozšíření míst k sezení, ale také vybudování nové recepce. Díky ní bude Kavárna otevřena celodenně a Vy tak získáte možnost posezení u kávy s Vašimi blízkými i v dopoledních hodinách. Jako každá rekonstrukce, tak i ta naše, však přináší různá omezení. Od **úterý 31. 5.** bude v Kavárně možný jen nákup. Prostory Kavárny (k nákupu) budou přesunuty do společenské místnosti v přízemí vedle výtahu. K posezení u kávy však můžete využít kteroukoliv společenskou místnost, sestřičky Vám na požádání kávu rády připraví. I karbaníci mohou ke hraní karet využít kteroukoliv společenskou místnost.

A jako každá rekonstrukce, tak i ta naše, jednou skončí. A pokud půjde všechno jak má, **od konce září** se budeme společně scházet v novém, moderním prostoru.

Co nás čeká

Jak jste si jistě všimli, rekonstrukce neobnáší pouze omezení chodu Kavárny, ale zasahuje i do hlavních vstupů Domova.

Prosíme Vás o trpělivost a využívání náhradních vstupů. Je-li to možné, informujte o náhradních vstupech rodinu a své blízké. **Od 1. 6. začnou práce i uvnitř. Uzavře se průchod do skleníku (od fontány) a v celém přízemí bude nutná zvýšená opatrnost!**

Děkujeme za pochopení.

Vedení Domova



Pranostiky na červen

- ✓ Červen studený – sedlák krčí rameny.
- ✓ Červnové večerní hřmění – ryb a raků nadělení.
- ✓ Často-li v červnu hřímá, kalné léto potom bývá.
- ✓ Je-li červen mírný, nebude v prosinci mráz silný.
- ✓ Medardova kápě – čtyřicet dní kape.
- ✓ Na svatého Jana – otvírá se létu brána.
- ✓ Svatá Tonička mívá uplakaná očička.

Medard (8. 6.) - Svatý Medard byl francouzský biskup, který rodnému městu Salency odkázal mnoho polí, z jejichž výtěžku dostávala každoročně nejctnostnější dívka z města 12 tolarů. Slavnost zvaná „růžová“ se koná dodnes a „růžová královna“ je při ní korunována věncem bílých růží.

Již naši předkové si všimli, že Medardův den je pro vývoj počasí kritický a že kolem něj spadne hodně srážek. Pro červnové deště jsou rozhodující tlakové a teplotní podmínky nad Atlantským oceánem a evropským kontinentem a další meteorologické jevy. Za deštivé červnové počasí Medard opravdu nemůže.

Antonín (13. 6.) – svatý Antonín Paduánský patřil k františkánskému řádu a byl mezi nimi tak milovaný, že musel kázat i pod širým nebem. Je ochráncem cestujících, pomocníkem v nouzi vůbec, a proto obrázek „svatého Antoníčka“ lidé často nosili a nosí při sobě. Jeho ostatky jsou uloženy v italském městě Padově, kde v jeho den probíhají velkolepé slavnosti. U nás se v předvečer jeho svátku, říká, že „*Svatá Tonička mívá uplakaná očička.*“ Svatý Antonín bývá zobrazen jako mladý muž v hnědém řádovém hábitu s malým Ježíškem v náruči a mívá v ruce lilii – symbol čistoty.

Jan (24. 6.) - Svatý Jan Křtitel se narodil jen šest měsíců před Ježíšem, a když mu bylo třicet, stal se poustevníkem. Žil na poušti, oblékal se do šatů z velbloudí srsti, jedl pražené kobylinky. Pak odešel k řece Jordán a stal se kazatelem. Své posluchače přesvědčil, aby se dali pokřtít vodou z řeky a očistili se tak od hříchů. Předvídal příchod Krista a později jej i pokřtil. Jakmile začal veřejně kárat vládce Galileje za jeho morální prohřešky, byl uvězněn a sťat. Význam tohoto světce tkví v tom, že zavedl křest vodou, jímž jsou věřící přijímáni mezi křesťany. Je ochráncem mnoha řemeslníků, hudebníků, tanečníků a zpěváků. Jeho svátek se slaví v době letního slunovratu., v magickém období, kdy rostliny mají kouzelnou

moc a otvírají se poklady. V předvečer svátku se trhala svatojánské koření, bylinky, které pak sloužily jako lék. Dívky si dávaly věnečky z devatera kvítí pod hlavu, ráno je hodily do vody a ta měla ukázat tvář budoucího ženicha. Večer mladí pálili svatojánské ohně a odvážní chlapci přes ně skákali.

Letní slunovrat a Noc Kupaly

Prapůvod oslav najdeme u divokých Keltů a starých Slovanů.

Lidé věřili, že se slunce v okamžiku slunovratu na chvíli zastaví a ztratí svůj vliv nad mocnými silami přírody a nastane čas pro věštění, odkrývání tajemství budoucnosti a možnost odpuzení všeho zlého. Neodmyslitelnou součástí oslav letního slunovratu byla magická noc, kterou dnes nazýváme Svatojánskou. Z pohanské staroslověnské mytologie však tuto noc z 23. 6. na 24. 6. známe jako noc Kupaly, později přejmenovanou na svátek sv. Jana Křtitele, a to jako sjednocení živlů ohně a vody, slunce a měsíce, muže a ženy, krásy, plodnosti, radosti ze života...

Svatojánská noc z 23. června na 24. června naplno otevírá dveře do léta a bývala to noc přání, touhy, magie a kouzel. Nabízela mladým přivolání touhy a lásky, chudým nalezení zlatého pokladu, nemocní si mohli nasbírat léčivé bylinky. Všichni věřili, že v tuto noc ožívají tajemné síly a lidem mohou

pomoci využít jejich kouzelných sil v dobrém i ve zlém. Odvrácenou stranou byly noční strašidelné reje podivných nadpozemských bytostí všude v lesích, na loukách, u jezírek a potoků. Lidé proto na odpuzení zapalovali velké ohně a pouštěli se do různých rituálů.

Další legendou svatojánské noci bylo zlaté kapradí. Někde se mu také říkalo Perunův kvítek, vykvétal jedině tam, kde bůh Perun udeřil bleskem. Prý ten, kdo jeho zářící zlatý květ najde, zbohatne, zmoudří, nabyde na všemožné síle. Měl označovat místa, kde se skály jenom této noci rozestupují a nabízejí kolemjdoucím zlato, stříbro a drahé kamení.

Obec Vrbice

Bednářův Křížek

Křížek se nachází při turistické cestě do Potštejna. Je postaven vlevo na kraji louky, kde se říká "Pod homoly". Louku, která byla zčásti i zalesněná, koupil 27.9. 1887 Josef a Barbora Bednářovi od Josefa Kaňky z Vrbice č. 13, který pil a měl dluhy. Proto mu byl majetek soudem zabaven a rozprodán. O senách 2. června 1916 rovnal na voze fůru



vojtěšky Josef Bednář. Přitom spadl dolů a následkem toho zemřel. Bylo mu necelých 76 let. Jeho syn Jan byl v té době v 1. světové válce. Po návratu domů dal roku 1919 na památku této tragické události postavit na "Homoly" křížek a u něho zasadit dvě lípy.

Socha svatého Jana

Na mnoha místech v blízkém okolí byly zbudovány sochy sv. Jana Nepomuckého, který je jedním z patronů české země. Byl umučen 20. března roku 1393 za vlády Václava IV., protože zachoval zpovědní tajemství. Jedna z těchto soch se nachází v osadě Chlínky, u silnice, naproti rybníku, pod velkou lípou. Pochází z roku 1760, jak



napovídá nápis na zadní straně soklu. Stav sochy v minulých letech byl velmi ovlivněn prostředím, ve kterém se nachází. Povrch byl celkově zvětralý, místy otlučený, proto v roce 1995 byla socha nákladem obce restaurována v ceně 13 500,- Kč. Rovněž tak okolí bylo částečně upraveno a plot okolo sochy, který je také historický, byl znovu opraven a natřen. Autorství sochy sv. Jana Nepomuckého může být připisováno rodové dílně kameníků - sochařů Mielnických?? Dílo šesti

generací tohoto rodu, usedlého ve Vamberku, prochází našim regionem více než 200 let.

Kastel

O historii nejvyš položeného bodu v okolí obce o Kastelu (445



m.n.m.), jsme se zmínili již v občasníku číslo 2. Psali jsme o kostelu, který tam podle dobových pramenů stál.

Ze současníků již málokdo ví, že v období 2. světové války stávala na Kastelu rozhledna. Byla vystavěna

Československou armádou kolem roku

1937 a plnila úkol triangulačního bodu. Těch bylo v okolí několik, ale tato rozhledna je zdaleka předčila svou výškou.

Měřila úctyhodných 37 metrů, což bychom mohli přirovnat například ke dvanáctipatrovému panelovému domu. Nabízela tedy pro nás již nepředstavitelný rozhled po širokém okolí.

Bylo možné spatřit Kunětickou horu, Pardubicko, Hradecko, Sněžku a celé panorama Orlických hor. Rozhlednu vojáci

zbuvovali z dřevěné konstrukce, která během své existence sice nebyla volně přístupná, ale pamětníci vyprávějí,

že na rozhlednu vylezli skoro každou neděli. Po skončení okupace v květnu 1945 zavlála na vrcholu rozhledny

československá vlajka, kterou tam díky obratnému kousku vztyčil pan Miroslav Kašpar. Po válce již armáda o rozhlednu neprojevila zájem a ta připadla okresu. Na dřevěné konstrukci se postupně začínal projevovat zub času a v roce 1946 bylo rozhodnuto o jejím stržení. Třetinu dřeva odkoupil pan Holinka z Kostelce a dřevo odvážel pan Bolehovský. Zbývající dřevo bylo rozděleno na otop mezi místní občany. Kdyby rozhledna stála v dnešní době, určitě by byla dominantou širokého okolí.



Smírčí Kříž

Kříž je poměrně dobře zachovalý, hrubě tesaný, svými rozměry 57 - 55 - 27 cm patří k těm drobnějším. Je bez nápisů či obrazců, v kameni jsou nápadné pouze přirozené trhliny. O jeho stáří není nic známo, zato o příčině vztyčení kříže se dochovala tato pověst: Kříž byl postaven jako symbol odčinění viny za zabití krejčího při hospodské rvačce.

Postavení kamenného kříže bylo chápáno ve středověku jako jeden z nástrojů trestního práva jako výraz pokání a usmíření. V rychnovském okrese je dokladováno takových křížů patnáct.

Zvonička

Dominantou návsi ve Vrbici je zvonička se sochou Panny Marie (Mariazellské) s Jezulátkem.

Na zvoničce jsou dva zvony. Větší z nich s nápisem sv. Wenzel a jeho obrazem byl pořízen nákladem obce. Za 1. světové války byl zachráněn před rekvizicí tím, že byl zakopán. Na jeho úschově se podíleli Marie Kyselová, Alois



Hudousek a Josef Matoušek. Ovšem ke konci 2. světové války byl zvon Němci zabaven. K jeho přetavení však již nedošlo a díky nápisu Vrbice, který tam občané před odesláním vysekali, byl vrácen. Menší zvon prý pochází z Mariazell v Rakousku, odkud jej přinesl poutník jménem Kytlík a obci věnoval. Již několikrát byla zrestaurována a zahrádka kolem ní je stále udržována.

Martincův obrázek



Martincův obrázek byl postaven v roce 1921. Dali ho postavit Josef a Marie Pupsovi, aby poděkovali za to, že v tomto roce splatili dluh na svém statku.

Rozhledna Vrbice

Rozhledna Vrbice je dřevěná stavba, která se v nadmořské výšce 439 metrů tyčí ve Svitavské pahorkatině na návrší *Kastel* (444 m) nad obcí Vrbice v okrese Rychnov nad Kněžnou. Byla postavena na podzim roku 2005 podle projektu Ing. Antonína Olšiny, do provozu byla uvedena 15. dubna 2006. V letech 1937 až 1946 ve stejné lokalitě stála rozhledna vybudovaná armádou, která sloužila jako triangulační bod. Byla vysoká 37 metrů.

Současná rozhledna je dřevěnou stavbou s ocelovým točným schodištěm o 118 schodech. Je vysoká 30 metrů a má dvě vyhlídkové plošiny ve výškách 11 a 25,5 metru. Poskytuje výhled na část Českomoravské vrchoviny, Pardubicko, Královéhradecko, Krkonoše, Orlické hory a za dobré viditelnosti i na část Jeseníků. Provozovatelem rozhledny je obec Vrbice, v průběhu hlavní turistické sezóny je otevřena denně, mimo sezónu jen o víkendech.

Vzpomínky na Mistra *Jaroslava Kociana a jeho* *příbuzné - pokračování*

Úmrtím Mistra Jaroslava Kociana pěkné vztahy neskončily. Do Ústí k nám přijížděla nadále jeho manželka Bohumila, pro nás teta Míla. Celé léto pobývala na Hutvaldě a sváteční rodinná setkání pokračovala. Hlavní místnost ve vile byla v celé délce verandy osvětlena dvěma velkými okny. Současně byla stíněna proti horku v letním období verandou z vyššího patra. Zařízení bylo jednoduché. Kolem pevných delších stolů byl větší počet židlí selského typu s vyříznutými srdíčky. Nad příborníkem byly v řadě zavěšeny krásné ručně malované talíře a nad nimi ještě výš byly vavřínové kovové věnce s označením, kde jimi byl Mistr Jaroslav Kocian obdarován. V rohu, u dveří do kuchyně stála vysoká prosklená vitrína s velkým množstvím vzpomínkových předmětů ze strýčkových cest. Vpravo vedle schodiště byl ve výklenku klavír křídlo. Dříve bývaly u klavírů dlouhé lavice s víkem, ukládaly se do nich noty a pohodlně sloužily při výuce nebo hře čtyřručně.

Je známé, že Mistra Jaroslava Kociana doprovázel na koncertech zdejší skvělý klavírista pan František Špindler (k uctění jeho památky nese jedna z ulic města název Špindlerova). Oběma umělcům se podařilo, když jeli na delší turné do Ameriky, zapomenout všechny noty doma, ale byli tak virtuózní, že odehráli koncerty bez potíží z paměti.

Po pobytech u tety Míly jsme často pokračovali k dalším příbuzným. Z verandy vily se dalo vyjít brankou na cestu, která vedla vysoko po hřebenu louky, až se došlo k háječku a podle něj se sestupovalo strmou pěšinou dolů k malebné vilce bratrance Jaroslava Kociana i mojí babičky strýčka Karla Kociana a jeho ženy Aničky. Cestou jsem měla možnost trhat luční kvítí, bylo tenkrát hodně bohaté a tetě jsem s ním udělala radost. Vilka byla malá, měla dřevěnou verandu a útulné zařízení. Obklopená byla množstvím vzrostlých stromů a ozdobných keřů, nejkrásnější bylo, když kvetly rododendrony. Domníváme se, že právě zde si oblíbil Mistr Jaroslav Kocian Hutvald, až ho to dovedlo k postavení vlastní vily.

V dětství mně byl Hutvald osudný. Byl tam jen jeden malý obchod potravin a k němu musela teta Míla podniknout náročnou cestu. Sejít po serpentínách prudkého kopce zahrady a o nic méně snadnou cestu vyjít zpět. Často se stávalo, že byla

prodejna zavřená. Potom zatelefonovala k nám. S maminkou jsme nakoupily vše potřebné a už jsem se chystala na cestu. Že jsme byli tři děti, koupil nám dědeček dohromady dětské kolo Pionýr, to byla moje radost. Navíc byla silnice na Hutvald asfaltová. To se jezdilo! V té době to byla mimořádnost. Jen výstup do prudkého kopce k vile byl obtížný. Malá rovina v závěru vedla až k vysoké zelené natřené bráně. Měla vyřiznutá dvě srdíčka a těmi jsem měla možnost sledovat tetu Mílu, jak jde přes verandu a kamenné schody písčitou cestou ke mně otevřít.

V přízemí vily bydlel domovník s rodinou a staral se celoročně o údržbu celého objektu. Vedle bytu byla garáž.

U tety jsem si odpočinula i v horkém létě tam byl chládek, dostala občerstvení a vracela se zpět, abych pomohla něco dalšího doma. To nebylo jako dnes, že by se sedělo u počítače. Jednou se mi stalo, že jsem dala nákup nedomyšleně do síťované tašky. Tvaroh (tenkrát vážený) mi propadal při nárazech na kolo otvory v síťce, máslo se rozpustilo teplem a zůstal jen mastný papír. Musela jsem zpět. Tenkrát neexistovaly umělohmotné sáčky, vše se balilo jen do papíru. To si dnes už ani neumíme představit. Teta Míla nikdy při návštěvách v Ústí nezapomínala na své neteře a praneteře s drobnými dárky.

Dovedly jsme si toho vážit. Ale přišlo stáří, zdravotní potíže, až už nedokázala přijíždět z Prahy na pobyty sem. Nakonec prodala vilu známým manželům z Ústí.

Na Hutvald se jezdilo dál ze strýčkem Karlem a tétou Aničkou. Ta se dožila vysokého věku. Členové Kocianovy rodiny držely vždy pospolu a hlavně se snažili, jak to bylo jen trochu možné, si co nejvíce pomáhat.

Tím došlo k tomu, že strýček Karel a teta Anička mají na zdejším hřbitově překrásnou hrobku s reliéfem „Dívky u růžového keře“, vytvořenou z bílého mramoru. Včas si ji objednali u Quido Kociana, známého sochaře, narozeného v Ústí, dalšího bratrance strýčka Jaroslava, Karla i mojí babičky.

Z jeho tvorby je tam náhrobků více. První je busta zakladatele rodu Petra Kociana st., kterou Quido Kocian věnoval „Našemu dědovi.“

Je nedaleko hlavního kříže vpravo u zdi (vlídně se usmívající stařeček). Další monument plačící ženy s názvem „Žal“. Tuto velkou hrobku si objednal Dr. Josef Jan svátek, bratr manželky Petra Kociana, Marie, rozené Svátkové z Prahy. Vypráví se, že pískovcový náhrobek muselo vézt z nádraží dvojspřeží koní.

Velkým skvostem byla „Pieta“, objednaná vysokým církevním hodnostářem, ústeckým rodákem, Prof. PhDr. a ThDr. Josefem Cibulkou. Působil v Praze a měl jeden z klíčů od korunovačních klenotů Karla IV. Hrobka je blízko původního odpočinku Mistra Jaroslava Kociana. Reliéf byl provedený v bronzu, před lety byl odcizen a nyní je nahrazen pryskyřičnou replikou. Úplně nejstarší prací Quido Kociana z mladých let byl věneček, vytvořený na pískovcovém náhrobku pro babičku a dědečka. Pomník vyvrátil chráněný buk, byl odvezen a nikdo o něm dnes neví. Dobře si ho z mládí pamatuji.

V loňském roce 2021 obdržel sochař Quido Kocian v ústeckém Roškotově divadle cenu „Čestného občanství města in memoriam. Převzala ji jeho pravnučka Šárka Purkyňová. Žije ještě vnučka Ivanka Šustíková, rozená Kociánová s dalšími potomky. Dodnes udržujeme všichni krásné hluboké vztahy, stejně tak můj bratr a sestra. Pro zajímavost uvádím, že kmotrem sochařovy vnučky Ivanky byl při křtu Mistr Jaroslav Kocian.

Sochařova rodina si velice váží ocenění svého předka v jeho rodném městě. Stejně tak i umístění sochy „Mrtvého Ábela“ v zahradě Hernychovy vily, jak zajistil tehdejší starosta města Richard Pešek.

Do Ústí pravidelně jezdil sochařův syn, malíř Quido Roman Kocian, pořádal zde výstavy, maloval město i okolí a navštěvoval nás i s dcerou. Nejznámější z jeho tvorby je barevná mozaika portrétu otce. Vytvořil je na čelní stranu sochařova rodného domu. Stával v bývalých Riegrových sadech, poblíž nádraží Ústí-město a dodnes má své pamětníky. Dříve než došlo k demolici domku při výstavbě silnice na Českou Třebovou, byla mozaika šetrně sundána a zpevněna kovaným rámem uměleckým kovářem Františkem Antonínem Bečkou. Její nové místo je v prvním patře Městského úřadu budovy radnice. Je to originální památka.

V Ústí je nás více vzdálených příbuzných, pocházejících od zakladatele rodu Petra Kociana St. Ti, kteří žijí mimo Ústí, sem jezdí, jsme všichni v upřímném častém kontaktu a v přátelství pokračují i naše děti. Žije zde i nejbližší příbuzná Mistra Jaroslava Kociana (byl bezdětný) od jeho bratra Oldřicha Kociana. Známe se už od předků a máme se rády.

V závěru minulého článku jsem slíbila napsat, jak jsem jezdila za Mistrem Jaroslavem Kocianem do Prahy na vyšehradský Slavín.

Jezdit do Prahy mi umožňovala železniční režijní průkazka, to byl takový můj poklad, který mi pomáhal seznámit podrobněji s Prahou i moje tři děti.

Několikrát ročně jsem si našla čas a opravdu za strýčkem Jaroslavem dlouhé roky jezdila. Zpočátku to nebylo tak jednoduché. Chodila jsem od zastávky električky poblíž Vltavy a vstupovala na Vyšehrad spodní bránou hradeb. Bylo to tam hodně ponuré a opuštěné. Někdy mě doprovázela má oblíbená pražská sestřenice ze Svátkovy rodiny.

Později mi hodně pomohlo, když vybudovali trasu metra přes Nuselský most. Vystoupila jsem proti hotelu Flora a pospíchala kolem Paláce kultury, kde jsem byla jednou na zahájení Pražského jara, na Vyšehrad. V těchto místech je překrásný pohled na Prahu až po Hradčany. Po chvíli jsem mījela přízemní domeček spisovatelky a zakladatelky českého dívčího skautingu, Popelky Biliánové, prošla horní branou hradeb a byla na Vyšehradě. Procházela jsem kolem románské rotundy, církevních budov, Myslbekových soch z Palackého mostu (kde je pamatuji) kolem kostela Petra a Pavla a byla brzy na hřbitově u Slavínu, hrobce našich významných osobností. Strýčkovi Mistru Jaroslavu Kocianovi jsem chodila s úctou a vzpomínkami rozsvítit a nosila věnečky. Svítit jsem šla ještě na

hrobku Josefa Svátka, kde je hned proti Slavínu pochován autor Kata Mydláře a dalších historických románů, bratr tatínka mojí prababičky. O té jsem psala již dříve. Jen kousek dál vpravo jsem nikdy nevynechala rozsvítit u skromného hrobu naší vzácné spisovatelce Boženě Němcové. Více času mi většinou do odjezdu vlaku nezbývalo. Detailně jsem si tento hřbitov prohlédla ještě v mládí za svobodna.

V závěru bych vše shrnula svým názorem tak, že dříve mívaly rodiny i jednotlivci mezi sebou laskavé harmonické vztahy a hodně si pomáhali. Z toho by bylo možné si dnes vzít příklad, protože to dnešní doba už téměř v širším rozsahu nezná a to, co někdy prezentuje, nemívá vždy upřímné a poctivé pozadí. Ty hodnoty, kterými jsem prošla, bych přála každému z Vás.

Marie Sikorová
(obyvatelka Domova)

Trénujeme paměť

Doplňte druhého do dvojice:

Mach a ...

Čmelda a ...

Macourek a ...

Kát'a a ...

Bolek a ...

Anička Skřítek a ...

Pták Ohnivák a ...

Tom a ...

Pejsek a ...

Štaflík a ...

Jeníček a ...

Spejbl a ...

Čert a ...

Pat a ...

Rumcajs a ...

Jája a ...

Uzlík a ...

Vlk a ...

Nastěnka a ...

Kohoutek a ...

Krasomila a ...

Správné odpovědi: Mach a Šebestová, Čmelda a Brumda, Macourek a Canfourek, Kát'a a Škubánek, Bolek a Lolek, Anička Skřítek a slaměný Hubert, Pták Ohnivák a liška Ryška, Tom a Jerry, Pejsek a kočička, Štaflík a Špagetka, Jeníček a Mařenka, Spejbl a Hurvínek, Čert a Káča, Rumcajs a Manka, Pat a Mat, Jája a Pája, Uzlík a Mazlík, Vlk a zajíc, Natěnka a Ivánek, Kohoutek a slepička, Krasomila a Miroslav.

Smějeme se

Úspěšný muž je takový, který dokáže vydělat víc peněz, než jeho žena stačí utratit. Úspěšná žena je taková, která najde takového muže.

Přítelkyně se potkaly po letech.

„Ty jsi ale zestárla,“ zvolala první, „ani jsem tě nemohla poznat!“

„No, tak to jsem tě já poznala hned,“ odvětlí na to štiplavě druhá. „Podle šatů, které jsi měla posledně na sobě!“

„Tatí, musíš mi koupit opravdickou pistoli, ne jen vzduchovku“, žadoní syn.

„Nic ti nekoupím, a dokud tady poroučím já, tak budeš zticha!“

„Já vím, ale kdybych měl tu opravdovou pistoli, ...“

Opilý muž se vrátí nad ránem z hospody. Žena mu vyčítá:

„Už toho mám po krk! Rozhodni se – buď já nebo pivo!“

Po chvíli přemýšlení muž řekne: „A kolik pív?“

„Tak si představ Josefe, že jeden známý porazil autem dívku a potom se s ní oženil.“

„Vidíš, to je ono. Kdyby takových případů bylo víc, tak by řidiči jezdili opatrněji.“

Jak jsme se měli v květnu



Hráli jsme si.

Jezdili jsme rikšou.

Zašli jsme do kavárny na latté a něco dobrého k tomu.





Navštívili jsme také zahradnictví a vybranými kytičkami jsme si osázeli mobilní zahrádky. Trávili jsme hodně času venku na sluníčku a uspořádali jsme si bramborákové hody.





Příležitosti Dne matek a Dne rodin nás navštívily děti z MŠ Klubíčko a MŠ Pod lesem. Jako již tradičně přišly i členky ČČK.

Zdroje:

Sudoku pro seniory. Nakladatelství Fragment 2016. Albatros media a.s.

<https://www.vrbice.info/obec/pamatky-obce/>

PRANOSTIKY ROKEM KROK ZA KROKEM, Albatros Praha, 2006, Z. Kovaříková, Viola, Lyčková, ISBN 80-00-01989-2

Časopis Darina, květen 2020. Vydavatelství: Bc. Barbora Rýdlová U zahrádek 16, 742 83 Klimkovice. ISSN 2336-4866, MK ČR E 21752.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Rozhledna_Vrbice

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/4/42/Vrbice_observation_tower.jpg/1024px-Vrbice_observation_tower.jpg

Trénink paměti pro každý věk, str. 75. Jitka Suchá. Portál s.r.o, Praha 8. ISBN 978-80-7367-438-0.